

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Ділитися євангелією з сім'єю і друзями

Я пам'ятаю день мого хрищення. Це сталося майже 45 років тому. Мені було 19 і христився я одночасно з двома моїми найкращими друзями. З того часу, як я прийняв рішення слідувати за Спасителем крізь прямі й вузькі ворота, моє життя змінилося назавжди. Який же я вдячний за тих, хто допоміг мені і направляв мене в цій священній мандрівці.

Кожен з нас також прийняв те рішення, що змінило наше життя, коли ми увійшли у води хрищення і стали членами Господньої істинної Церкви. Дехто охристився у віці 8 років, а дехто пізніше. Ми всі можемо свідчити про благословення, які отримали на шляху, який обрали.

Протягом років я спостерігав за тим, як багато людей приєднуються до Церкви. Мене зворушували їхні історії і досвід, які допомогли жінкам і чоловікам, молодим і старим отримати знання про люблячого Небесного Батька. До них входять наступні приклади.

Фадоул познайомився з членом Церкви і помітив щось дивне в його виразі обличчя. Він відчув бажання дізнатися більше. Приклад одного члена Церкви, який жив за євангелією, спонукав Фадоула та усю його сім'ю приєднатися до Церкви.

Протягом 19 років Кен противився прикладу своєї дружини, її

молитвам і заохоченню вивчати євангелію. Однієї ночі це все змінилося. Любов його дружини, відданість дочки, яку він сильно любив, і натхненний та сміливий домашній вчитель стали причиною чудесної зміни серця і подальшого хрищення Кена через 6 днів.

Саша був затятим атеїстом. Через певний інцидент, що загрожував його життю, він став більш сприйнятливим до можливості існування Бога. Незабаром після цього інциденту він почув слово "Мормон" по телевізору і не міг викинути його з голови, що спонукало його до дослідження того, хто такі мормони. Ці події призвели до Сашиного навернення. Зараз він сильний і вірний провідник в Церкві.

Президент Ларрі С. Качер, СЕТ 1-й радник

Чого ми можемо навчитися з цих історій? Перше, Небесний Батько любить усіх Своїх дітей і готує бажаних отримати істину. Друге, саме Святий Дух змінює серця. Ми можемо бути знярядям в Божих руках, але саме Дух повертає. Третє, приклади праведних і гідних членів Церкви будуть скеповані Духом до тих, кого Господь підготував почути істину.

Нас навчають, що наша радість буде великою, коли ми ділимося євангелією з нашими сім'ями і друзями. Коли ми робимо це, давайте пам'ятати наступне:

- Ділитися євангелією— найсвященніша робота, яку ми можемо робити в цьому житті.

- Наша любов до євангелії через праведне життя створить в наших серцях бажання приносити радість євангелії в життя сім'ї і друзів.
- Ті, хто були підготовлені, побачать наш приклад і захочуть дізнатися більше. Коли ми ділимося від усього серця тим, що є найсвятішим і найдорогоціннішим, Дух торкнеться їхніх сердець і приведе їх до знання істини.
- Віра в Ісуса Христа є реальною силою. Ми можемо стати знаряддям в Його руках, аби виконати Його роботу.
- Віра—це принцип дії. Якщо ми ставимо конкретні цілі, до яких входять дати, поєднуючи їх з щирою молитвою, Небесний Батько буде направляти людей на наш шлях.

Ніхто в моїй сім'ї так ніколи й не охрився. Часом це пригнічувало, але я намагаюся пам'ятати урок, якому навчила мене моя мати. Коли їй було 90 років, вона нарешті погодилася, щоб сестри-місіонерки відвідали її. На жаль, лише після одного візиту вона вирішила, що не хоче продовжувати слухати уроки. Я був дуже розчарований. Моя віра була слабкою. Невдовзі задзвонив телефон. То була моя мати. Я не відповів на дзвінок, але прослухав її повідомлення. Вона сказала: “Не втрачай в мене віри”. Я свідчу, що це Божа робота, а не наша. Так само, як і Він ніколи не втратить в нас віри, давайте і ми не будемо втрачати віри в тих, кого любимо. ■

Зустріч з новим президентом Київського храму

Київський Український кіл радісно вітав нового президента Київського храму, старійшину Рота, та його дружину під час духовного вечора, який відбувся 27 листопада 2016 року. Він був влаштований на честь їхнього приїзду в Україну та початку їхнього служіння. Під час теплої зустрічі усі присутні могли ближче познайомитися з ними, дізнатися історію їхнього навернення і багаторічного служіння у Церкві Ісуса Христа Останніх Днів.

Вечір розпочався з музичного номера: Олександр Січкаренко та Катерина Сердюк виконали австрійську народну пісню “Едельвейс”. Це стало приємним сюрпризом для президента Рота та його дружини, адже вони—родом з Австрії. Їхня реакція була дуже емоційною—підійшовши до виконавців, вони міцно обійняли обох, висловлюючи свою щирю подяку за отримане задоволення від прекрасного музичного подарунка. Отже від самого початку на зустрічі утворилася затишна родинна атмосфера. “Це схоже на домашній сімейний вечір”,—сказав президент Рот.

Президент і сестра Рот розповіли членам Церкви про свою історію навернення та зміцнення віри, показавши фотографії, зроблені у різні періоди їхнього життя. Там були дитячі, весільні, сімейні фотографії, а також світлини з різних місць служіння. Усі вони супроводжувалися

Президент Рот та його дружина

яскравими коментарями та міцними свідченнями. Лейтмотивом свідчень проходила тема важливості впливу Святого Духа, який, як сказала сестра Рот, завжди підкаже, що треба робити.

Дуже надихаючою була історія, яку розповів президент Рот, про отримання ним покликання президента колу. Тоді перед ним постала непроста задача: обрати своїх майбутніх радників протягом десяти хвилин. Він пішов у затишне місце, аби помолитися та попросити Господа підказати йому потрібні імена. І в цю мить він відчув, що точно знає, хто це має бути, хоча з цими людьми він навіть не був знайомий. Президент Рот назвав їхній союз “командою мрії”, тому що майже десять років він і його

радники працювали як єдине ціле. “Я часто повторював, звертаючись до Господа: “Батьку, Ти зробив прекрасний вибір!”—з гумором завершив він розповідь.

На зустрічі звучало багато подібних свідчень, отриманих подружжям Рот під час їхнього служіння. Вони говорили про те, що євангелія має велику силу впливу на долі людей, про те, як важливо навчитися розпізнавати істину й неправду, і що це можливо тільки через віру в Ісуса Христа. Їхні чудові історії були сповнені особливого Духа, який відчували усі присутні. На завершення президент Рот побажав членам Церкви: “Залишайтеся сильними у вірі!” ■

Сімейна історія—це важливо всім

Любов Крохан

Львівська Українська місія,
Хмельницька філія

Свято, присвячене сімейній історії, відбулося у листопаді 2016 року у Хмельницькій філії. Однак його учасниками були не тільки члени Церкви, а й мешканці міста Хмельницького, представники громадськості. Особливими гостями цього заходу були В’ячеслав Воробйов та сім’я Січкаренко, Ірина та Олександр, які представляли компанію familysearch.org. Мета їхнього візиту та участі полягала у тому, аби допомогти всім, хто цікавиться сімейною історією, почати, продовжити або

прискорити пошук свого коріння. Місія компанії полягає у тому, щоб дати всім, хто бажає, платформу, на якій вони можуть поєднати свої зусилля у побудові власного генеалогічного дерева, і потім поділитися одне з одним інформацією та результатами. Бо чим більше ми знаємо про членів наших сімей, тим сильніше відчуваємо любов до них, тим міцніші наші сім’ї. Адже це важливо для багатьох людей в Україні, а потенціал familysearch.org добре сприяє цьому. У виступах було доступно роз’яснено різні методи пошуку предків. Інформація була цікавою та корисною.

Під час свята окрім “теоретичної” частини і розгляду ідей, як можна поєднати родину, з’єднавши покоління, була можливість здійснити все це на практиці, адже familysearch.org—сучасна інтернет-компанія, і кожен, хто бажає, може отримати доступ до своїх даних і до центральної бази даних з будь-якого

комп’ютеру, розташованого у будь-якому місці світу.

Подія виявилася дуже вдалою—зал зборів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів був заповнений так, що деякі були змушені навіть стояти. Загалом на свято прийшло біля 60 осіб. У майбутньому компанія планує відкрити в Хмельницькому Центр сімейної історії, де кожен, хто бажає, за допомогою волонтерів та на основі технічної бази Центру зможе почати або продовжити свій сімейний пошук.

Учасники свята дуже вдячні представникам компанії familysearch.org, волонтерам, а також його організаторам за цю яскраву подію у житті міста. Серед них Андрій Дідушок, Андрій Мегега, президент Хмельницької філії, Клара Онуфрейчук, новонавернена Владислава Огар, Світлана Малонос та місіонери. Сподіваємося, що це—початок продуктивної і довгої співпраці з об’єднання поколінь. ■

**Волонтер
допомагає почати
пошук предків.**

Мій непростий шлях до Бога

Артур Мегега

Львівська Українська місія, Хмельницька філія

**Артур
Мегега.**

У мене була добра сім'я: батько, мати, дві молодші сестри та брат-близнюк, але, на жаль, він помер у віці одного місяця. У той час батько працював, і ми жили непогано. Недалеко від дому у нас було декілька соток землі, які частково годували нас. З дитинства бабуся вчила мене працювати на городі, і, коли мені було дванадцять років, я допомагав їй, тому що вона ще працювала на цегельному заводі.

У школі я навчався не дуже добре. У старших класах почав палити, вважаючи, що це—круто, але, як і багато підлітків, я не розумів, що це шкодить здоров'ю. Батьки радили мені продовжувати навчання, але я думав по-іншому. Я спробував багато професій, тому що сподівався знайти таку роботу, на якій мене будуть поважати та цінувати за мій труд, моє бажання чесно заробляти на життя, але мені не щастило: там, де я працював, часто обманювали. Помічаючи це, я звільнявся.

Мама була домогосподаркою, але у 35 років вона померла, а потім і бабуся. Жити ставало все важче. Мою молодшу сестру забрали в інтернат. Друга сестра працювала, але я покладався на свої сили. Почав вживати алкоголь. І хоча я заробляв гроші на їжу та одяг, та їх все одно не вистачало. За борги вимкнули електроенергію, воду та газ. Деякий час я так і жив. Мої друзі інколи допомагали мені харчами. Якийсь час ми не були близькими з рідними. Через мою пристрасть до алкоголю я не піклувався про них і став їм тягарем. У 23 роки я закінчив училище, отримав професію, але не ту, про яку мріяв. У той самий час мої життєві труднощі продовжували збільшуватися.

Одного разу, у неділю, мене відвідав мій дядько, брат мого батька, та запросив у Церкву на причасні збори, але я не зміг наважитися. Коли він пішов, я відчув щось особливе, цінне для мене, у тій зустрічі, і мені захотілося повернути те почуття. Як я дізнався пізніше, мій дядько був президентом філії. Я знав його та довіряв йому. Одного разу, у неділю, мене відвідав мій дядько, Андрій, брат мого батька. Я знав, що він член Церкви і президент Хмельницької філії. Того дня він запросив мене до Церкви на причасні збори, але я не наважився прийти. Коли він пішов, я відчув, що та зустріч була дуже цінною для мене, і мені схотілося

повернути це відчуття. Я довіряв моєму дядькові. Завдяки йому та його вірі у Господа, його прагненню знайти істину, дізнатися про мету життя, я зрозумів, що мушу змінити своє життя. Мій дядько знайшов те, що шукав, і я вдячний йому, що він намагався допомогти і мені. Спочатку я не вірив, що це може статися, але завдяки прикладу членів моєї родини (у нашій сім'ї п'ять членів Церкви) я відкрив для себе віру. Коли мені було важко, я читав Книгу Мормона, тому що ніщо інше не допомагало змінити моє життя, але, читаючи, я відчував справжній спокій. Зараз я знаю, що ця книга—істинна, тому що вона змінила моє життя.

Я вдячний Богу, за те, що у мене є життя, вдячний, за те, що мене оточують ті, хто дійсно хоче мені допомогти. Дякую їм! До мене прийшло усвідомлення того, що це—істинна Церква на землі. Коли я каюся, а це було нелегко, я відчув, що пробачений люблячим та милосердним Господом, який віддав своє життя за ті помилки, які ми робимо, хоча через нас Йому було боляче. Це незабутнє почуття—зрозуміти, що Він любить мене.

Я знаю, що Господь живе, і Він дарує нам можливість вічного життя та благословень. Нам просто треба спробувати і повірити тим, хто несе Його вчення. Я намагаюся робити все, що залежить від мене, аби Господь радів. Я знаю, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—істинна. Я вірю, що коли людина хоче знайти істину з щирим серцем та упокореним духом, вона обов'язково знайде її. ■

Моліться і Господь відповість вам

У жовтні 2016 року у приміщенні Печерського приходу відбувся вечір зустрічі членів Київського Українського колу з братом Говардом Біддульфом і сестрою Лорел Біддульф. Говард раніше служив в Україні. Він був першим президентом Української Київської місії у 1990–1993 роках. Зараз вони приїхали не як місіонери, а як члени Церкви, які хотіли б допомагати проповідувати євангелію у цій країні.

На цій зустрічі вони ділилися своїм багатим духовним досвідом. Він — унікальний, як і досвід кожного, хто шукає істину та намагається жити за євангелією. Більша частина виступу сестри Біддульф була присвячена значенню молитви. Описуючи деякі події їхнього життя, вона свідчила про те, як молитва давала розуміння у тих чи інших складних ситуаціях, як вона допомагала їм почути слово Небесного Батька, зверненого до них, і як зробити правильний вибір, щоб слідувати Його пораді. У цій статті надаються уривки з її виступу.

Як тільки брат та сестра Біддульф одружилися (для обох це був не перший шлюб), вони поставили ціль — служити на місії. Брат Біддульф був діабетиком, і, щоб одужати, подружжя стало серйозно займатися своїм здоров'ям. Намагаючись вилікувати чоловіка, сестра Біддульф, як вона пожартувала, посадила його на “дієту недоброї дружини”. Лікування виявилось успішним: він втратив 45 кілограмів зайвої ваги та припинив бути інсулінозалежним діабетиком. І під час жовтневої генеральної конференції 2015 року вони вже отримали покликання служити в Україні, як і сподівалися. Однак раптово у брата Біддульфа виявили рак товстої кишки. Прогнози лікарів щодо швидкого одужання були невтішними, тому відділ місіонерської роботи не дав дозвіл для служіння на місії через такі проблеми зі здоров'ям.

Що ж зробили Говард та Лорел? У молитві, зверненої до Господа,

вони сказали: “Ми готові підкоритися Твоїй волі, виконавши все, чого Ти від нас очікуєш, і зробити це з бадьорістю і вірою. Якщо Ти хочеш, щоб Говард служив з Колін (ім'я першої дружини) у духовному світі, ми приймемо це”. Але вони також сказали Батькові: “Нам би дуже хотілося, якщо Ти не проти, щоб Говард одужав і служив разом з Лорел в Україні ще трошки до того, як померти”.

Сестра Біддульф розказала, що у неї і її чоловіка на той момент був дуже багатий досвід в отриманні відповідей на молитви. Дехто міг би назвати його негативним, але, як виявилось, вони так не вважають. Вона згадала, як разом з її першим чоловіком вони молилися про його зцілення (у нього теж був рак), але він помер, хоча “його життя було продовжене, і він зберіг здатність мислити практично до самої смерті, що дозволило йому завершити

декілька важливих справ”. Брат Біддульф молився, щоб його перша дружина могла позбутися своїх хвороб (вона не могла рухатися і втратила зір), однак цього не сталося, і цілих 11 років він доглядав за нею. Це був важкий період, але завдяки йому він і Колін засвоїли багато цінних уроків. Вони стали більш освяченими та єдиними одне з одним і з Господом.

Лорел свідчила на цій зустрічі, спираючись на власний досвід: “Великі благословення приходять під час страждань, якщо ми залишаємося смиренними й вірними”. Саме у такий час вона змогла встановити особисті стосунки з Господом і дізналася, що Він живе і що Він ніжно любить її та інших людей.

А як же Господь відповів на молитви подружжя Біддульф про те, що вони хотіли б знову служити в Україні? Він сказав їм: “Так!” Говард також отримав благословення священства, у якому йому було обіцяно зцілення і здатність служити до останнього дня життя.

Однак це не означало, що Говард був враз зцілений, але подружжя відчуло, що у Господа є ще робота для нього на землі. Вони продовжували молитися з вірою і намагалися виявити цю віру у повному обсязі, йдучи на серйозні жертви. Брат Говард продав свій дім і витратив майже всі гроші на лікування, яке не оплачувала страхова компанія. Відмовитися від дому — це серйозна жертва. Але це ще не все, що він змушений був зробити. Сестра Біддульф сказала: “Ми також повністю змінили тип харчування.

Говард і Лорел Біддольфи.

Говард відмовився від хліба, картоплі, м'яса, молочних продуктів, які він так любив. Більше півроку ми їли тільки сирі овочі, які не дуже подобаються Говарду. Ми залишили сім'ї та поїхали у штат Аризона і багато тижнів жили там у готелі, щоб Говард міг отримати незвичайне природне лікування. Але, пішовши на всі ці жертви, ми отримали багато благословень, натхнення та побачили багато чудес. Господь вів нас на кожному кроці цього шляху. Ми знали, коли треба відмовитися від операції, що не треба погоджуватися на традиційну хіміотерапію, знали про яке саме лікування просити й куди звертатися, знали якої дієти та якого образу життя дотримуватися та які ліки використовувати. Ми знали, коли можна погодитися на операцію. Сьогодні Говард повністю здоровий—його рак переможений. Ми визнаємо, що це велике чудо прийшло від Господа”.

Є ще одна важлива складова цього чуда, про яку у своєму виступі згадала сестра Біддольф: “У мого чоловіка є риса характеру, яка мені дуже подобається. Він живе втіленням того, що означає вистояти до кінця. Ви пам'ятаєте вірш з Книги Мормона: “Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя” (2 Нефій 31:20). У його розумінні це не просто сидіти й чекати на смерть. Це означає докладати максимум зусиль усе своє життя. Це означає не здаватися. Це означає просити Господа допомогти зробити більше, ніж ми можемо зробити своїми силами. Це означає настільки любити Господа, щоб служити Його дітям, навіть коли у нас майже не залишилося

сил. Це також означає бути готовим прийняти план Господа для нашого життя зі смиренням”.

На завершення свого виступу Лорел сказала: “Я вірю, що ці чудеса відбулися завдяки тому, що Господь любить брата Біддольфа і любить мене. Але найголовніше—ці чудеса відбулися тому, що Він любить вас. Він хотів, аби Говард приніс вам щонайменше одне важливе послання: “Господь вас любить”. І я знаю це, тому що так мені свідчив Святий Дух. Ваш Небесний Батько бажає, щоб ви могли відчувати Його любов. Він хоче благословляти й допомагати вам. Він хоче, щоб ви отримували відповіді на свої праведні молитви. Він хоче, щоб ви просили з вірою, були готові до всього, чого Він попросить від вас, у тому числі жертвування. Тоді Він благословить вас більше, ніж ви можете собі уявити. І ви отримаєте велику радість”. ■

Дякую Небесному Батькові за мою сім'ю

Світлана Бранчик

Львівська Українська місія, Чернівецька філія

У нас велика родина: чоловік, я та п'ятеро дітей. Я радію від того, що більшість моїх дітей добре ставляться до Церкви. Я—щаслива, що одного разу зустріла місіонерів, які назавжди змінили мої погляди на життя. Від них я могла більше дізнатися про Небесного Батька та про Його чудовий план спасіння для кожної людини. Я часто ставляю запитання собі: “Де були б ми з дітьми зараз і що було б з нами, якщо б ми жили у невідомості?” Це—великий привілей, що мої діти з дитинства можуть знати про те, що я дізналася тільки вже у зрілому віці.

У нашій філії є чудове Початкове товариство. Вчителі там завжди намагаються навчити дітей важливим євангельським принципам. Я згадую слова зі Священних Писань: “Привчай юнака до дороги його...”, тому необхідно, щоб з раннього віку діти спиралися у своєму виборі на істину та слово Боже. Чудові уроки завжди проводять наші талановиті й люблячі дітей сестри: це й президент Початкового товариства Тетяна Лищенко, й Ганна Ясенецька, й Анастасія Лопуляк. Завдяки цим сестрам наші малята знають багато чудових гімнів. А які гарні виступи вони готують до різних свят, як смачно готують страви і печуть солодощі.

Моєму синові Богдану 6 років, і минулого року він пішов у перший

клас. Зазвичай щонеділі ми ходимо у Церкву. Буває так, що у класі він один, і тоді я жартома кажу йому, що він найактивніший член Церкви! Я люблю слухати, коли він ділиться своїми враженнями та отриманими знаннями після уроків. Найбільше мене вражає, що він, будучи таким маленьким, розуміє важливість заповідей Небесного Батька для нас, а головне—готовий

виконувати їх. Богдану подобається, коли ми говоримо про закон десятини. Як і у багатьох дітей, у нього є скарбничка, і він кидає туди копійки, коли хтось дає йому трохи грошей. Він каже, що хоче платити десятину.

Одного разу у філії Богдан взяв конверт для десятини та попросив, щоб я заповнила все, що необхідно, тому що у нього були гроші. Я пояснила йому, що зазвичай десятину платять ті, хто працюють, але він наполягав на тому, аби я заповнила бланк і передала конверт з грошима першому раднику президента. Дитина була дуже щасливою. Я вірю, що коли син стане дорослим, то він буде повним платником десятини, тому що він вже зараз розуміє, наскільки важливо виконувати цю заповідь.

У нього також є велике бажання поїхати на місію, тому що у нього є з кого брати приклад. Його старша сестра Оксана служила в Українській Київській місії. Я пам'ятаю той вечір, коли Оксана повернулася додому. Ми були щасливі. А Богдан увімкнув диск з дитячими гімнами. Ми разом співали “Я Божеє дитя”, “Люблю на храм дивитись”, “Йди за пророком”, “Щаслива сім'я” та інші. Ми всі плакали від радості й сильно відчували Святого Духа, розуміючи, як важлива сім'я для Бога. Коли я бачу, як мій син духовно зростає в Церкві, то мене сповнює вдячність

Світлана Бранчик
з синами.

Небесному Батькові за Його допомогу моїй сім'ї.

На нас, батьках, лежить велика відповідальність виховувати своїх дітей у любові та праведності. Ми не повинні забувати, що наш приклад дуже важливий для наших дітей, як для дорослих так і для малих.

У наш непростий час у батьків інколи не вистачає терпіння, смирення, мудрості стосовно дітей. Але ми маємо до Кого звернутися по допомогу. Звісно, це—наш Спаситель Ісус Христос. Бо ми всі—діти Небесного Батька, яких Він надзвичайно сильно любить, а для Нього кожна душа має велику цінність. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Книга Мормона зміцнює мене духовно

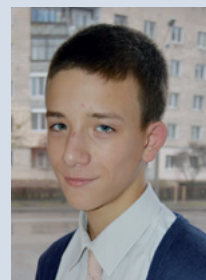
Геннадій К., 14 років

Українська Львівська місія, філія м. Рівне

Я люблю всі Священні Писання, але особливо Книгу Мормона. Вона допомагає мені зміцнювати моє свідчення.

Мені дуже подобається вірш, в якому є заклик до всіх, хто вважає себе учнями Христа: "... Ідіть ви до всього світу і проповідуйте євангелію кожному створінню" (Мормон 9:22).

Одного разу мені зателефонували старійшини-місіонери, і ми домовилися зустрітися у центрі міста. Вони не сказали, що ми будемо робити, але пізніше я зрозумів, що ми будемо служити людям як місіонери і ділитися

з ними євангелією. Спочатку я трохи злякався, але згадав вірш, про який говорив, і сумніви пішли від мене. Я став розповідати людям про євангелію.

Книга Мормона надихає мене і зміцнює мою віру, вона допомагає зосередитися на підготовці до місіонерського служіння. Я знаю, що в ній є істина, яка була дана нам Господом. Я вдячний Йому за це. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Будьте як діти

Діма З.

Київський Український кіл, Оболонська філія

Ми в аеропорту. З динаміків лунає: "Пасажири рейсу... на ... запрошуються на посадку".

"Мамо, я полечу на справжньому великому літаку?!! Я буду на небесах?!!"

"Так, любий, полетиш, будеш".

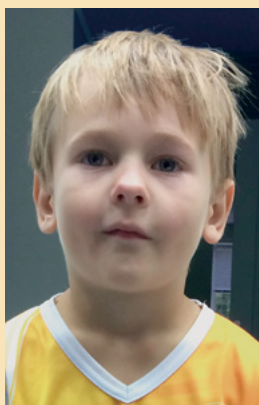
"Ура!!"

Моєму синові 4 роки, він ще жодного разу не літав на літаках, і така подорож—справжня пригода для нього.

Ось ми вже у салоні літака, всі місця зайняті, людей багато. Я давно не літала, відвикла, мені моторошно. Міцно

стискаю руку чоловіка, щоб несильно боятися, на обличчі у мене посмішка, не можна показувати

страх, аби не налякати Дмитрика. І тут я чую: "Мамо, ми ж не помолилися! Давай я помолюся". Він відразу склав свої маленькі рученятка, заплющив очки, голосно і впевнено почав молитися. Я не заплющую очі під час молитви,

тому що отримую надзвичайне задоволення і сильно відчуваю Духа, коли дивлюся на нього, як він молиться. "Батьку Небесний! Ми летимо на море, я там буду плавати, зберігай нас, благослови наш літак, щоб він не вибухнув, не розбився, щоб ми успішно приземлилися і щоб усі були живими і здоровими!"

"Все!—каже він.—Мамо, тепер все буде добре".

Всі пасажири, які сиділи недалеко від нас, чули його молитву. На багатьох обличчях було здивування, але майже кожен з тих, хто чув, сказав синові: "Дякую". А для мене це був урок чистої, широкій молитви, під час якої мій син говорив з Батьком, "без жодного сумніву". ■